

ZARZĄDZENIE

Dnia 15 marca 2023 r.

Prezes Sądu Najwyższego SSN Wiesław Kozielowicz

zarządzam

pismo S. K. – sędziego Sądu Okręgowego w K. nazwane „zażalenie”, które wpłynęło do Sądu Najwyższego w dniu 13 marca 2023 r., pozostawić w aktach sprawy o sygnaturze I ZW 2/23 bez podejmowania czynności procesowych.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy na posiedzeniu w dniu 22 lutego 2023 r., w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej, w związku z wnioskiem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w Katowicach z dnia 13 lutego 2023 r. o wyznaczenie sądu dyscyplinarnego do rozpoznania w pierwszej instancji sprawy sędziego Sądu Okręgowego w K. - S. K., postanowił: na podstawie art. 110 § 3 zdanie drugie ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych – dalej powoływana jako u.s.p., wyznaczyć Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym we Wrocławiu, jako właściwy miejscowo do rozpoznania w pierwszej instancji sprawy dyscyplinarnej S. K. - sędziego Sądu Okręgowego w K.

W dniu 13 marca 2023 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo S. Ko. – sędziego Sądu Okręgowego w K. nazwane „zażaleniem”, którym zaskarża w/w postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2023 r., zarzucając: „pozorność postępowania dyscyplinarnego i wykorzystanie powyższego jako formę represji” (zarzut 1), „naruszenie prawa obwinionego do sądu ustanowionego ustawą” (zarzut 2), „nienależyty skład jednoosobowy poprzez niezastosowanie do składu art. 77 ust. 1 ustawy o Sądzie Najwyższym” (zarzut z pkt 3).

Poza sporem jest, że przepisy u.s.p. nie przewidują instytucji zaskarżenia postanowienia Sądu Najwyższego wydanego na podstawie art. art. 110 § 3 zdanie drugie tej ustawy. Podobnie zresztą jest na gruncie przepisów k.p.k., gdyż ustawodawca także przyjął

niezaskarżalność postanowienia Sądu Najwyższego, wydanego w składzie jednoosobowym, w kwestii właściwości, o jakim mowa w art. 37 k.p.k.

Należy przy tym zwrócić uwagę, że w tym incydentalnym postępowaniu (to jest postępowaniu z wniosku rzecznika dyscyplinarnego o wyznaczenie sądu dyscyplinarnego właściwego do rozpoznania w pierwszej instancji sprawy dyscyplinarnej sędziego sądu okręgowego lub sędziego sądu apelacyjnego), wszczętym na wniosek rzecznika dyscyplinarnego, Sąd Najwyższy, działający w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej, **nie rozpoznaje sprawy dyscyplinarnej**, gdyż jedynie wskazuje sąd dyscyplinarny, który będzie właściwy dla rozpoznania sprawy dyscyplinarnej, jeżeli rzecznik dyscyplinarny złoży wniosek o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej, jak też właściwym do rozpoznania np. zażalenia na postanowienie rzecznika dyscyplinarnego o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego. Sąd Najwyższy – Izba Odpowiedzialności Zawodowej, w sprawach o jakich mowa w art. 110 § 3 zdanie drugie u.s.p., orzeka jednoosobowo, chyba, że ze względu na szczególną zawiłość lub jej wagę Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą Izby Odpowiedzialności Zawodowej zarządzi jej rozpoznanie w składzie trzech sędziów (por. art. 30 §1 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego, od wielu już lat, jednolicie, przyjmuje się, że wniesienie środka odwoławczego od orzeczenia, które jest z mocy ustawy niezaskarżalne nie może wywoływać skutków prawnych i inicjować postępowania o charakterze dwuinstancyjnym, zmierzającym do zbadania dopuszczalności wniesienia takiego środka przez pryzmat przepisów art. 429 k.p.k. i art. 430 k.p.k. Wypaczałoby to bowiem istotę postępowania odwoławczego (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 lipca 1994 r., sygn. akt II KO 52/94, OSNKW 1994, z. 9 – 10, poz. 62, z dnia 22 marca 2000 r., sygn. akt V KZ 23/2000, z dnia 13 czerwca 2000 r., sygn. akt III KZ 61/2000, z dnia 18 lipca 2000 r., sygn. akt IV KZ 52/2000, z dnia 31 marca 2005 r., sygn. akt IV KZ 9/05, OSNKW 2005, z. 4, poz. 38, z dnia 9 sierpnia 2007 r., sygn. akt WZ 27/07). W takiej sytuacji pismo określone przez stronę jako „zażalenie” należy pozostawić w aktach sprawy w trybie administracyjno – porządkowym, bez nadawania mu biegu procesowego (por. np. zarządzenia: przewodniczącego Wydziału VI z dnia 5 listopada 2009 r., sygn. akt VI KZ 3/09 oraz sygn. akt VI KZ 4/09, przewodniczącego Wydziału I z dnia 6 grudnia 2010 r., sygn. akt WZ 55/10, upoważnionych sędziów Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2010 r., sygn. akt WZ 51/10 i z dnia 19 stycznia 2022 r., sygn. akt IV KZ 53/2).

Z podanych powodów należało zarządzić jak na wstępie.

